

σαι τὴν φύσιν καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν πειρασμῶν, οἵτινες καταβαρύνουσιν αὐτά, θέλουν σὲ βλέπειν ὡς εὐνοϊκὸν καὶ συμπαθητικὸν φίλον, ἀκόμη καὶ ἐνῶ λαμβάνεις τὰ πλεον ἀποφασιστικὰ καὶ δραστήρια μέτρα πρὸς διόρθωσιν τῶν σφαλμάτων εἰς ἃ ὑπέπεσον.

Ἀλλὰ πῶς νὰ μάθῃ ὁ γονεὺς νὰ αἰσθάνηται τὴν συμπάθειαν ταύτην πρὸς τὰ τέκνα του; Ἀποκρίνομαι.

1. Παρατήρει αὐτά. Σπούδαζε αὐτά. Χιλιάδες γονέων οὐδὲν γινώσκουσι περὶ τῶν τέκνων των. Γνωρίζουσι τὰ πρόσωπα, τὰ ὀνόματα, καὶ ἴσως τὰς ἡλικίας των, — ἀλλὰ περὶ τῶν καρδιῶν αὐτῶν, — τῶν ἐλπίδων καὶ φόβων των, — τοῦ κόσμου τῆς φαντασίας ἐν ᾧ ζῶσιν, οὐδὲν γινώσκουσι. Ναὶ μὲν, ἀγαπῶσιν αὐτά. Μοχθοῦσιν ἀδιαλείπτως προνοοῦντες διὰ τὰς παρούσας χρείας ἢ διὰ τὴν μέλλουσαν εὐημερίαν των. Ἀλλὰ δὲν τὰ γνωρίζουσι. Διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὰ τέκνα, πρέπει νὰ σχετισθῶμεν μετ' αὐτῶν. Πρέπει κάποτε, ἀφίνοντες τὰ σπουδαῖας ὑποθέσεις, τοὺς περιπλανωμένους διαλογισμοὺς, καὶ τὰς ὀχληρὰς μερίμνας νὰ εἰσερχώμεθα εἰς τὸ κέντρον τοῦ μικροῦ ἀθροίσματος, γινόμενοι ὡς εἰς ἐξ αὐτῶν. Ἐκεῖ πρέπει ν' ἀκούωμεν τὴν ὁμιλίαν των, νὰ περιεργάζωμεθα τὰ σφάλματά των, νὰ μελετῶμεν τὴν κεκρυμμένην ἔννοιαν τῶν πράξεων αὐτῶν, καὶ ἀφ' ὅσα βλέπομεν ἐνεργοῦμενα ἐπὶ τοῦ μικροῦ θεάτρου των, νὰ ἀνακαλύπτωμεν τὴν φύσιν καὶ τὰ κινήματα τῶν ἐντὸς κεκρυμμένων ἐλατηρίων. Μελέτη ἀξιολογωτέρα ταύτης δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Τὰ ὑποκείμενα πανταχόθεν μᾶς περικυκλοῦσιν. ἔχουσι δ' ἄρρητον κάλλος καὶ θέλητρον. Δίδομεν καὶ λαμβάνομεν ἀπόλαυσιν κατὰ πᾶν βῆμα τῆς προόδου ἡμῶν. Ὁ μικρὸς μυστηριώδης κόσμος, εἰς ᾧ ζητοῦμεν νὰ εἰσέλθωμεν, κινεῖται ἐνώπιον ἡμῶν μυριότροπως μεταβαλλόμενος, πανταχόθεν διαφανὴς, καὶ ἐλευθέρως καὶ αὐτομάτως παριστάνων εἰς τὴν ἡμετέραν ὄρασιν τὰ πλέον κεκρυμμένα ἐνδόμυχα του. Ὁ τοιοῦτοτρόπως παῖς εἶναι τὸ ἀπλούστατον, τὸ ἐλκυστικώτατον, τὸ ἐπωφελέστατον σπουδάσμα τοῦ ἀνδρός.

Ὁ περὶ τὰ τέκνα λοιπὸν σπουδάζων βεβαίως καὶ συμπαθεῖ μετ' αὐτῶν. Ἀδύνατον νὰ παρατηρῶμεν αὐτὰ χωρὶς νὰ ποτισθῶμεν τὸ πνεῦμά των. Ἀδύνατον νὰ βλέπωμεν τὸν μεμαγχυμένον κόσμον ἐν ᾧ ζῶσι, χωρὶς νὰ εἰσέλθωμεν, καὶ νὰ μάθωμεν ὅπως οὖν νὰ ζῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐν αὐτῷ. Οὕτω συνδέομεθα μετὰ τῶν παίδων ἐννοοῦμεν αὐτοὺς, καὶ μᾶς ἐννοοῦσι, καὶ ἀποκτῶμεν τὴν μαγικὴν ἐπιρροήν, ἣν ἔχουσι τινες εἰς τὰ πνεύματά των, καὶ ἄλλοι τοσοῦτον δυσκολεύονται καὶ μόνον νὰ καταλάβωσι.

2. Μάθε πάντοτε νὰ ἐκλαμβάνῃς ἐπὶ τὸ εὐνοϊκώτερον τὰ πραττόμενα ἢ λεγόμενα ὑπὸ τῶν τέκνων σου. Ἐὰν τυγὼν ἀκούσῃς ὅτι ἐπραξάν κακόν τι, — μὴ κατα-

κρίνης αὐτὰ πρὶν μάθῃς ἐντελῶς τὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἀφορῶντα, καὶ ἀκροασθῇς ὅσα ἔχουν νὰ εἰπωσιν, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐκλάβῃς αὐτὰ ἐπὶ τὸ εὐνοϊκώτερον. Λέγω ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐκλάβῃς αὐτὰ ἐπὶ τὸ εὐνοϊκώτερον, ἐννοῶν ἀπ' ἀρχῆς νὰ φανῇς εὐδιάθετος νὰ κρίνης εὐνοϊκῶς, ἐπὶ τέλους ὅμως νὰ ἐκλάβῃς τὰ πάντα καθ' ὅλην τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐναντίον αὐτῶν ἐὰν ἤθελεν εἶσθαι. Ἐδωκας, λόγου χάριν, ἄδειαν εἰς τὸν υἱόν σου νὰ ὑπάγῃ ἔξω νὰ παῖξῃ ἐφ' ἡμίσειαν ὥραν. Ὁ καιρὸς παρέρχεται καὶ δὲν ἐπιστρέφει. Μὴ κατακρίνης αὐτόν, ὡς πολλοὶ ἤθελον πράξειν εἰς τοιαύτην περίστασιν, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃς· μὴ ἐτοιμάσῃς ὀνειδισμοὺς νὰ ἐκσφενδονίσῃς κατ' αὐτοῦ ἅμα εἰσέλθῃ, καὶ μάλιστα μὴ ἀρχίσῃς νὰ κατηγορῇς αὐτόν εἰς ἐπήκοον τῶν ἄλλων τέκνων καὶ πρὶν ἀκόμη εἰσέλθῃ. Τοῦναντίον, ἄς ἴδωσι τὰ ἄλλα τέκνα ὅτι ἐξακολουθεῖς νὰ θεωρῇς αὐτόν ὡς ἀθῶον μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ ἔνοχος. Ὑποδέξου αὐτόν, ὅταν ἐπιστρέψῃ, μετὰ χαρίεν τὸ πρόσωπον, ἐμφαίνον ἐλπίδα ὅτι δύναται νὰ δώσῃ λόγον τῆς ἀπουσίας του· καὶ ἂν, ἀφοῦ ἀκούσῃς τὴν ἀναφορὰν του καὶ πιστῶς μὲν ἀλλὰ δικαίως ἐρευνήσῃς αὐτήν, δὲν φανῇ δεδικαιωμένος, ἄς ἴδῃ ὅτι ἀπέτυχες καὶ λυπεῖσαι, ὅχι ὅτι ἀγανακτεῖς καὶ ὀργίζεσαι· ἄς ἴδῃ ὅτι ἀκούεις τὰ δικαιολογήματά του, ὅχι ἀνυπομόνως καὶ προκατελημμένη ἐναντίον του, — ἀλλὰ μετ' εὐκρινείας καὶ ἐλπίδος, καὶ ὅτι καταντᾷ εἰς τὸ συμπέρασμα νὰ καταδικάσῃς αὐτόν βραδέως, ἀκουσίως καὶ ὀδυνωμένην.

ΣΤΕΓΑΣΜΑ ΕΚ ΧΑΡΤΩΝΙΟΥ.

Πολλὰ καταγῶγια τοῦ ναυστάθμου τῆς Ὁλλανδικῆς πόλεως Ρόττερδαμ ἔχουσι τὸ στέγασμα ὅλον ἐκ χαρτωνίου, καὶ εἶναι, ὡς λέγουσι, στερεώτατα· λαμβάνουσι δὲ πρὸς τοῦτο σύνθεσις χαρτωνίων ὅποσων δυνατὸν κομμένον εἰς τετράγωνα τεμάχια, καὶ βυθίζουσιν αὐτὰ εἰς ὑγρόπισσαν βράζουσαν, ἕως οὗ σκεπασθῶσι καὶ διαπερασθῶσιν ὑπ' αὐτῆς· ἔπειτα ἐκθέτουσιν αὐτὰ διὰ νὰ ξηρανθῶσιν εἰς τὸν ἥλιον. Τὰ φύλλα δὲ ταῦτα βάλλουσιν ἀλλεπαλλήλως ἐπὶ τῆς στέγης ὡς πλάκας χαλκοῦ προσκολλῶντες αὐτὰ μετὰ ἡλίου εἰς τὰς ὑποκάτωθεν σανίδας, τὰς ὁποίας φυλάττουσι πολλοὺς χρόνους ἀπὸ ὑγρασίας. Οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὸν ναυστάθμον τῆς εἰρημένης πόλεως βεβαιοῦσιν ὅτι τοιοῦτον στέγασμα διαρκεῖ πλεῖστον παρὰ τὰ ξύλα καὶ τὸ χονδρότερον πισσωμένον ξύλον.